

Grafit a vakvezető kutya blogja 64.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Hihetetlen, hogy már februárt írunk, ennyire gyorsan rohan az idő! Függetlenül attól, hogy mit jóstak nekünk a macik a télről, én annyira, de annyira boldog vagyok ettől a szép időtől! Amíg gazdim, s Bodza kisasszony dolgozni vannak, én mihelyt kisüt a Napocska szépen, már is kísétálok, s henyélek egyet a fűben, s süttetem a hasam. Közben beszélgetek a szomszéd kutya társaimmal, sőt a madarakkal is.

Próbálok persze gondolkodni mit is oszthatnék meg veletek, de a minap is a nagy töprengésben csak azon kaptam magam, hogy elszunyáltam. Ez ugye megbocsájtható? Arra ébredtem, hogy szélvész kisasszony rohan oda hozzám, s nekem is esett egyből, hogy „Hé már a harmadik háznál hallani a horkolásod!” Na ezt kikértem magamnak, jól össze is vesztünk, mire gazdánk is beszállt harmadiknak, hogy nem lehet velünk bírni, s egyáltalán.

Mi meg mondtuk neki, hogy a veszekedés helyett igazán indulhatnánk a ligetbe egy sétára, ami meg is történt. Útközben Bodza meg elmesélte, hogy az oviban az egyik kisgyerek azt mondta neki, hogy „Azért van a Bodza nyakában csengő, hogy tudják róla, hogy ő nem egy kóbor kutya!” Jót nevettem rajta, szerintem ez nagyon megmosolyogtató megállapítás volt. Ahogy már sokszor mondtam nektek, azért ezek a vidám események nagyon hiányoznak az életemből.

Bodza azzal is eldicsekedett, hogy reggel mikor meglátták őt a sofőrök a busznál, mindenkit félre állítottak, s kórusban mondták, hogy „Jó reggelt Bodza, gyere Bodza!” Az egyik sofőr, mivel az a busz messzire megy, ezért ketten is vannak rajta, szóval az egyikük át is adta a helyét Bodzinak. Na most találgathattok, hogy vajon melyik? Na a viccet félre téve, amekkora energia buzog a kislányban, szerintem simán elvezetné a buszt egész Miskolcig.

Azzal is hengegett nekem ez a lány, hogy a gyerekek egy év távlatából is hogy emlékeztek a nevére, na hiszen az semmi, az én nevemre a mai napig emlékeznek, akik találkoztak velem pedig már lassan 4 éve, hogy nyugdíjas vagyok! Ez a valami szerintem! Képzeljétek a minap kerti sétám alatt megtaláltam egy Bodzi elől elrejtett kávéfát, s úgy gondoltam, hogy ideje újra rágogatnom kicsit.

Gazdánk épp nagy takarításban volt, mikor besétáltam a csupa sár játékkal, s lefeküdve a nappali közepére vidáman rágcálni kezdtem. Teljesen kiakadt, hogy legalább egy napig lenne benn tisztaság, hogy nem igaz, hogy ezt pont most kellett behoznom, nem elég, hogy tiszta sár a padló, még a fadarabkákat is szétszórtam!

Én meg mondtam is neki, hogy na és nekem ez olyan mint mikor pipáznak az emberek, rágcsálás közben jutnak eszembe a magvas gondolatok, régi emlékek, amiket majd megosztok veletek! Neki meg semmiből nem tart ismét feltakarítani. Ennyibe van nézve a szegény eb, aki még nyugdíj mellett is dolgozik! Utasítottam is egyből Bodza kisasszonyt, hogy labdázás helyett szedegesse csak össze az általam lerágott kávéfa darabkákat.

Amint látjátok, nálunk mindig zajlik az élet, mindig történik valami, ha nem a Bodza akkor a gazdink, vagy akár mindketten csinálják a perpatvart. El is küldöm őket reggel mihamarabb dolgozni, hogy élvezhessem a csendet, a nyugalmat. Elköszönök most tőletek, kihasználom még a szép időt, megyek henyélni az udvarra.

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).

Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

